

tilstod, Sjælland bliver een Jorddelingskreds. Jeg tror, det vilde være retfærdigt. Jeg kan ikke give det ærede Medlem fra Frederiksbævt (Høld) Ret i, at vi for at faae de under f. g. og h. nævnte Baner maa paaligne de paagjældende Sogne store Beløb. Jeg er en bestemt Modstander af, at maaste mere velhavende og rige Sogne kunne have Hovedbaner uden en Stillings Tilstod og at andre, der have et lige saa retfærdigt Krav paa dette Gode, særskilt og i overordentlig Grad skulle betale det selv. Det er jeg imod og vil kæmpe imod til enhver Tid, og derfor tillod jeg mig ogsaa at være imod den Blyndring af Thy og Egnene der, som vilde have fundet Sted, hvis Thy havde faaet sit første Projekt ført igjennem. Jeg tror, at Thy erkjender, at det andet Projekt, hvor dyrt det end kan have været med de 80,000 Kr., dog har været langt rimeligere, end om de vare gaaede i Jælden første Gang. Det Samme gjælder de Baneprojekter, som vare oppe fra Veile og Horsens forleden Aar, hvad jeg mærkelig nok nu hører modsagt fra en Side, jeg ikke havde ventet. Den Gang troede jeg, Tankegangen var den samme for de Kræfter, der nu staa mod hinanden med Hensyn til Ministeriets Jernbanepolitik. Jeg veed i alt Fald, at om end Enkelte, og særlig de, der ho ved Stationerne, kunde ønske den gennemført paa den Maade, der er Tale om, saa vil der dog i en By som Veile næppe være ret Mange, som nu ville sige: Det var Skade, at vi ikke løb til at favere for 400,000 Kr., for at faae en Bane fra Veile til Give for at kunne konkurrere med Horsens om vort Opland mellem Tørring og Give. Jeg er overbevist om, at Veile vil sige: Vi vare der inde paa en Fantasiplan, som vilde have trykket Byen haardt under almindelige Forhold, og næsten vilde have været en Ødelæggelse nu. Det vilde være blevet med Renter og andre Bidrag 25,000 Kr. om Aaret, og det vilde for en saadan By under de nuværende Forhold næsten ikke have været til at udholde; jeg har hørt Udtalelser i den Retning. Men naar enkelte bevægende Kræfter fremstiller saadanne Fantasiplaner og de umaadelige Fordele, der vilde være forbundne dermed, saa gaa Folk løs derpaa; men de vide ikke, i hvilken Grad de komme til at bære Byrderne fremfor de øvrige Statsborgere.

Altsaa, angaaende Afstemningen over mit principale Forslag under Nr. 1 vil jeg ligefrem sige, at efter Tiden og Forholdene og Ministerens Modstand, da Folkethinget ikke kan være bekendt at gaa ind paa dette

uden Udvalg, selv med de Materialier, jeg har, og da Landstinget ikke kan forlanges med Sømmelighed at skulle gaa ind paa dette, selv med længere Varjel end nu, om ogsaa Ministeren støtter det, har jeg, eftersom vi have maattet vente paa Hobro-Løgstorbanen saa længe, intet Duffe om at se det ført videre end til en Afstemning her, og at se, om det Utrolige skulde ske. Jeg er overbevist om, at Ministeren har sit Flertal færdigt. Men selv om det Utrolige skulde ske, at det blev vedtaget, staa vi frit over for begge Forslag, saa vi uden Udvalg kunne forhandle med hinanden om, hvilken Skikkelse vi ønske at give dem til Sagens forestaaende 3die Behandling. Og jeg vil da ønske, at vi i Forening med Ministeren kunne give dem en saadan Skikkelse, at Ministeren boiede sig over mod Ansøkelserne her og kunde forene sig med de almindelige Ansøkelser om disse Sager her i Salen, saa at Lovforslaget kunde gaa tilbage til Landstinget i en saadan Skikkelse, at det kunde tage det usorandret. Jeg siger altsaa, at en Afstemning om det Principale fastholder jeg, men kun for at se, hvor stort eller hvor lille det Mindretal er, der deler mine Betragtninger om Jernbanernes fremtidige Udvikling, om man vil være retfærdig mod den Del af Landet, hvis Forslag her ere nævnte, Naar vi komme til den sidste Paragraf, til § 10, bliver det Samme Tilfældet for det øvrige Land. Jo færre, der slutter sig til denne Grundtanke, desto kraftigere maa man lægge Bægt paa den og arbejde for at faae denne almindelige Betragtning gjort gjældende. Hele denne Herremandsbetragtning, hvorefter vi have anlagt vore Jernbaner, at den, der har Meget, ham skal gives i Overflod, og den, der Intet har, skal i dette Tilfælde miste, hvad han burde have, den er jeg en Betsjæmper af paa dette Omraade, som paa ethvert andet Omraade, og det vil ikke forstyrre mig det Mindste, om Folkethinget endnu ikke er naaet til at kunne forlade sine gamle Kompromis'er — jeg vil ikke bruge stærkere Ord — Standpunkter eller Fremgangsmaader, naar der er Tale om Jernbaner. Vi komme nok engang ind paa andre og fastere Synsmaader med Hensyn til dette. Nu kan den ærede Minister jo sagtens stille sig afvisende, det forstaar jeg meget godt. Ministeren staar her i Salen med et Flertal, men det er Noget, jeg ogsaa har kjendt i mit politiske Liv og det har ikke generet mig. En Minister, der staar med et Flertal, kan naturligvis let afvise Folk med „theoretiske Diskussioner uden Betydning“. Det har jeg hørt saa mange Gange